

Nguyễn Khánh Linh

Con muỗi

Nó đây!

Gì cơ?

Con muỗi.

Nàng bắt đầu cựa quậy, lặn bên này, lật bên kia đổi thế nằm nhưng tiếng vo ve cứ dội bên tai. Con muỗi chết tiệt. Nàng vùng dậy, bật điện lên cho sáng. Con muỗi lại biến đi đâu mất. Bên cạnh, chồng nàng cũng cựa cựa trở mình.

- Ngủ đi, em toàn nghĩ ngợi linh tinh. Làm gì có muỗi!

- Rõ ràng là em vừa nghe thấy tiếng nó vo ve bên tai, em còn đập sênh, suýt thì bắt được nó, rát cả má lên đây này.

- Thôi, ngủ đi! Có khi em bị nó ám ảnh chứ nhà mình làm gì có con muỗi nào.

Nàng lia mắt xăm soi khắp từng góc giường, trên tường, xung quanh cây đèn ngủ. Không có con muỗi nào thật. Quái lạ, tiếng vo ve cũng đột nhiên biến mất. Nàng thù người. “Vì tao, tao phải đánh mày. Vì tao, tao phải đánh cả mày lẫn tao”. Nàng với tay tắt đèn rồi lại nằm xuống.

Anh quay lưng lại phía nàng, một lát đã thấy ngáy o o. Nàng quay sang định ôm lấy anh nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Chuyện tình cảm vợ chồng, gần đây anh có vẻ bê trễ. Nàng cũng cảm thấy không mấy hứng thú. Hai tháng gần đây tự nhiên nàng lại sinh ra chứng mất ngủ, nhiều đêm trằn trọc mãi, đến khi vừa thiếp đi được một lúc đã lại nghe tiếng chuông điện thoại báo thức sắp đến giờ đi làm. Vợ chồng nàng cưới nhau đã 5 năm mà vẫn chưa có con. Hai bên gia đình tỏ ra sốt ruột giục vợ chồng nàng đi khám xem sao nhưng cả hai cứ lần lữa. Chắc, việc gì ông bà cứ cuống lên thế. Chúng con còn trẻ, phải kiếm tiền đã! Vài năm nữa đẻ một thể, chỉ sợ lúc ấy ông bà không trông nổi, nhìn thấy các cháu lại lắc đầu quày quậy

như nhìn thấy lũ giặc con.

Bạn bè thỉnh thoảng tụ tập ăn uống ở nhà nàng túm vào trêu vợ chồng nàng. Bị trêu nhiều quá, cũng có lúc nàng thấy bần khoản, tỏ ra hoài nghi cái thiên chức đàn bà của mình. Có lần, vợ chồng đang gần gũi nhau, đột nhiên người nàng cứng đờ như khúc gỗ nhìn anh thắc mắc.

Mất cả hứng! Anh buông nàng ra, lăm bằm lăm mấy vòng trên giường. Điện nước còn tràn trề sung mãn, tịt là tịt thế nào. Mới có 5 năm lần thứ nhất, từ hôm nay vợ chồng mình sẽ thực hiện kế hoạch năm năm lần thứ hai. Anh thử nghĩ xem, em thì bận điều hành công ty từ sáng sớm đến tối mịt mới về. Anh cũng bù đầu chẳng kém. Con cái vào không chăm được đâm ra nhếch nhác. Nghĩ mà thấy kinh! Nàng lặng thinh quờ tay sang ôm chồng.

Hôm đọc được dòng chữ trên máy tính của chồng đang chat với ai đó, nàng thấy anh đề cập đến chuyện con cái nên tò mò ghé mắt vào xem. Nàng thấy anh bảo với người kia rằng vợ chồng nàng vẫn đang kế hoạch. Anh nghĩ nàng vẫn dùng thuốc tránh thai thường xuyên vì chưa muốn vướng bận chuyện con cái. Quả thực, hai năm đầu khi cưới nhau nàng có làm việc này vì sợ vợ chồng son, vừa lấy nhau xong đã con cái ùm rúm, nheo nhóc sẽ làm mất đi sự thi vị của cuộc sống. Đây là chưa kể lúc sinh xong người nàng sẽ phì ra, toàn thịt là thịt. Mới tưởng tượng thế thôi đã khiến nàng rùng mình.

Nhưng ba năm trở lại đây, sau một thời gian quên dùng thuốc mà vẫn không dính bầu nên nàng lờ đi hẳn. Vậy nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì. Riêng cái khoản ấy chắc chắn chồng nàng chẳng thua kém ai. Nàng cũng vô cùng sung mãn nên hẳn nghe thấy ai mách ăn thứ gì “bổ âm bổ dương bổ giường bổ chiếu” là nàng lòng mua cho bằng được. Những món ăn nhiều chất đã có lúc khiến anh phát ngán khi ngồi vào mâm cơm. Anh chặc lưỡi thêm bát canh cua, cà muối...

*

* *

Con muối.

Lại là nó. Nàng cứng đờ người, nghiêng tai lắng nghe. Tiếng vo ve lúc gần, lúc xa khiến cho nàng cảm thấy váng vất. Nàng căng mắt lên nhìn. Nàng nằm im xác định vị trí của nó. Con muối chết tiệt.

Lúc nàng gồng mình lên, người như căng cứng thì nó im bật. Khi nàng mỏi quá vừa mềm nhũn người xuống thì tiếng vo ve lại phát ra. Con muỗi như thể muốn trêu tức nàng. Bực quá đi mất.

Nàng ngồi dậy, vói tay tìm công tắc đèn. Tiếng vo ve im bật. Anh trở mình, lấy tay che bớt ánh sáng, nhắm mắt nhìn nàng. Giọng anh nhừa nhựa vẫn còn đang ngái ngủ:

- Em làm gì thế? Còn sớm mà. Sao lại bật đèn lên.

Tiếng vo ve cứ lùng bùng trong lỗ tai nàng.

- Không có gì, anh ngủ đi. Tự nhiên em thấy khát nước.

- Em đi lấy nước mà uống. Lần sau đừng có bật đèn sáng choang lên như thế. Mệt quá! Để cho anh ngủ.

Chồng nàng lằm bằm trong miệng rồi kéo chăn lên trùm kín đầu. Nàng tắt đèn, rón rén mở cửa đi ra ngoài phòng ăn. Một cốc nước lạnh khiến nàng tỉnh ngủ. Nàng ngồi xuống, tựa lưng vào ghế sofa, nhìn chăm chú mấy con thạch sùng chạy loăng quăng trên trần nhà, thỉnh thoảng lại lia cái lưỡi dài vào khoảng không phía trước. Nàng nhìn đám thạch sùng và ước gì mình cũng giống như chúng, có cái lưỡi dài và mọc thêm đôi cánh. Nàng sẽ chui vào khắp các xó xỉnh bắt tất cả các loại côn trùng.

Tiếng ngáy o o từ trong phòng ngủ của hai vợ chồng vọng ra. Tội nghiệp chồng nàng, công việc bù đầu chắc anh mệt lắm. Ngay cả chuyện gần gũi vợ, việc mà anh luôn cảm thấy hứng thú nhất mỗi khi bước chân về đến nhà, dạo này anh cũng tỏ ra thờ ơ, không mấy mặn mà, nếu có làm cũng chỉ miễn cưỡng, quấy quá cho xong. Mặc dù các món ăn chứng tỏ bản lĩnh đàn ông nàng vẫn lùng mua về và chế biến cầu kì, kỹ lưỡng. Anh vẫn chén tì tì. Nàng mỉm cười nghĩ, cách đây chỉ mấy tháng thôi, anh ở cơ quan về, bước chân vào nhà chưa kịp thay quần áo mà thấy nàng trong bộ đồ ngủ mỏng tang đầy khêu gợi đang lui cui dưới bếp anh cũng xông vào ôm vợ, hôn tới tấp rồi bế thốc nàng lên giường. Bất kể mọi lúc, mọi nơi anh đều có thể làm chuyện ấy.

Nàng cũng vậy, nàng cũng vô cùng hào hứng trong việc phụ họa với chồng. Thỉnh thoảng có dịp đi nghỉ mát với cơ quan bên chồng hay bên vợ, mặc cho mọi người thăm thú chỗ này chỗ kia, nàng với anh lại thích kéo nhau vào phòng, chỉ ăn với ngủ. Mọi người nói gì cũng kệ. Trêu ghẹo bậy bạ một tí cũng chẳng sao.

Nàng cứ ngồi nghĩ ngợi như thế trong đêm. Không có tiếng muỗi

kêu vo ve, rồi nàng ngoẹo đầu thiếp đi lúc nào chẳng biết. Chuông điện thoại báo thức kêu reng reng lúc nào nàng cũng không hay. Phải đến khi anh lay người nàng mới giật mình tỉnh giấc.

- Sao em lại ngủ ở đây? Hồi đêm em đi uống nước rồi vào cơ mà.

- À, em dậy chuẩn bị bữa sáng nhưng còn sớm, lại hơi mệt nên vừa mới ngủ quên đi mất.

Nàng dụi mắt, dịu dàng chống chế rồi đứng dậy đi pha cà phê. Trong lúc chờ nước sôi nàng cố nhớ lại chuyện đêm qua nhưng không tài nào nhớ nổi. Nàng chỉ biết rằng con muỗi, tiếng kêu vo ve của nó trong đêm như xoáy vào tai nàng. Nàng khẽ rùng mình. Con muỗi...

Hôm ấy, đến công ty nàng không thể tập trung vào công việc. Tiếng muỗi cứ vo ve bên tai. Lúc cô nhân viên kế toán mang vào mớ chứng từ đề nghị nàng xem qua rồi ký. Nàng thần thờ, gật đầu ừ ừ. Cô nhân viên hốt hoảng. Hình như sếp không được khoẻ. Hay là sếp bị bệnh rồi! Sếp thử đến bệnh viện khám xem sao. Sếp mà ốm bây giờ công ty không có ai quản lý, lại sắp đến kỳ lương rồi.

Nàng gật đầu cảm ơn cô nhân viên. Phải rồi, nàng sẽ ghé bệnh viện. Trên đường lái xe đi nàng lại nghĩ, nàng có bệnh gì đâu mà phải thăm khám. Chỉ vì đêm qua nàng mất ngủ thôi. Đến ngã tư, nàng đột ngột bẻ quặt tay lái, đánh thẳng xe đến trung tâm y tế dự phòng. Anh chàng bán hàng đưa cho nàng mấy lọ thuốc xịt muỗi. Nhà chị ở gần ao hồ cống rãnh hả! Những nơi ấy thì chị nên thường xuyên xịt, muỗi nhiều lắm. Chứ ở trung tâm thành phố thì không có, mùa này đâu phải mùa muỗi sinh sôi. Nàng gật đầu cảm ơn rồi lái xe trở về nhà. Nàng pha thuốc xịt khắp căn phòng. Hy vọng đêm nay nàng sẽ được ngủ ngon bên chồng. Con muỗi hàng đêm vẫn vo ve bên tai nàng có tài thánh cũng không thể nào sống nổi.

Chỉ mỗi tội cái mùi hơi khó chịu. Mùi khó chịu nên vừa mở cửa phòng chồng nàng liền chun mũi.

- Em xịt cái gì mà kinh khủng thế!

- Em xịt muỗi. Anh mở cửa giúp em cho bay hết mùi đi.

Chồng nàng nhăn mặt.

- Đầu óc em dạo này hình nh có vấn đề! Làm gì có con muỗi nào đâu mà em xịt. Xịt thế này muỗi đâu chẳng chết, chỉ chết người thôi...

* *

Nàng bỗng phát hiện ra việc chồng mình có bồ. Mấy tháng nay anh đi lại với người đàn bà khác. Nàng tức tối thuê thám tử theo dõi nhất cử nhất động của chồng. Thám tử mang về cho nàng một xấp ảnh. Người đàn bà kia trạc tuổi nàng, không đẹp bằng nàng. Buổi tối anh vẫn có mặt ở nhà nhưng họ thường xuyên đưa nhau đến khách sạn vào giờ nghỉ trưa. Sự thật này khiến nàng đau đớn. Thấy anh tỏ ra thờ ơ với chuyện chăn gối, nàng nghĩ là do công việc kinh doanh bận bịu khiến anh không còn hơi sức đâu để nghĩ đến chuyện ấy. Vợ chồng, ai cũng bị rơi vào những thời điểm như vậy nhưng rồi sẽ nhanh chóng qua đi. Không ngờ, tất cả sự nâng niu chăm chút của nàng dành cho anh, anh lại đi ban phát cho người đàn bà khác. Nàng nhìn lại mình, nàng đâu có điểm gì không được. Công việc gia đình, việc cơ quan nàng đều khéo léo chu toàn. Nhan sắc của người đàn bà ngoài ba mươi đang vào thời điểm mặn mà nhất. Kinh tế ổn định. Vợ chồng nàng lại chưa vướng bận chuyện con cái, hoàn toàn thanh thoi.

Nàng nằm thử người trên giường, thỉnh thoảng lại nhìn vào những bức ảnh. Nàng nhớ lại những ngày tháng đã qua. Nàng mơ màng thiếp đi, chìm dần trong những hồi ức. Đúng lúc ấy lại có tiếng vo ve bên tai. Con muỗi chết tiệt. Giống y như cái hôm vợ chồng nàng đang bỗng bệnh trên chín tầng mây thì nó xuất hiện. Thật không đúng lúc chút nào. Anh đang ngầu ngĩnh như sắp nuốt chửng nàng thì người nàng bỗng nhiên căng cứng.

- Sao thế em?

- Nó đấy!

- Gì cơ?

- Con muỗi.

Câu trả lời của nàng hệt như một cú ném thật mạnh khiến anh ngã nhào từ trên cao xuống. Người anh yếu xìu.. Anh buông nàng ra, ngồi dậy châm thuốc hút. Đêm hôm đó nàng đã tìm đủ mọi cách vực dậy cảm xúc cho chồng nhưng không thể.

- Anh mệt. Để anh ngủ đi!

Anh bảo thế rồi nằm vắt tay lên trán nghĩ mông lung. Nàng cũng không tài nào ngủ lại.

*

* *

Anh và nàng tạm thời ly thân một thời gian. Chuyên gia tư vấn tâm lý khuyên rằng đây là điều cần thiết. Anh mang theo một ít đồ đến cơ quan, tá túc tại phòng làm việc, còn nàng vẫn ở lại ngôi nhà cũ. Vợ chồng nàng không thể đưa nhau ra toà chỉ vì một lý do vô cùng lằng xẹt, nói ra sẽ chẳng ai tin. Con muỗi.

Những chuyện riêng tư, tế nhị kia rất khó nói. Nàng đành chấp nhận sống xa anh một thời gian. Hàng ngày anh vẫn điện thoại hoặc nhắn tin cho nàng. Anh nhắc nàng chịu khó ăn uống không lại lặn ra ốm khi không có anh bên cạnh thì khổ. Đừng nghĩ ngợi gì nhiều. Anh cũng sẽ nghiêm túc nghĩ về những chuyện đã qua, về sự đau khổ anh đã gây ra cho nàng. Tay thám tử cho nàng biết anh đã không còn đi lại với người đàn bà kia nữa. Tất cả đã chấm dứt. Chỉ vì một phút xúc nổi. Anh nhắn. Nhưng anh vẫn không thể chịu nổi cái cảnh đêm đêm nằm cạnh anh, lúc vợ chồng ân ái nàng lại cứ nghĩ về con muỗi. Nghĩ đến thôi là anh cảm thấy mình như bị bắt lực. Thủ phạm chính là nó. Anh không trách nàng. Anh chỉ muốn nàng bình tâm trở lại. Anh cũng sẽ bình tâm trở lại. Anh nhắn. Giờ đây anh cũng có cảm giác luôn nghe thấy tiếng muỗi vo ve bên tai. Anh mua thuốc về xịt khắp phòng. Có hôm xịt nhiều quá anh phải đi ngủ khách sạn.

... Đêm nay, vợ chồng nàng lại nằm bên nhau vô cùng hạnh phúc. Nàng rúc sâu vào anh. Thỉnh thoảng, nàng lại liếc trộm anh, tủm cười, hai má nóng bừng lên. Anh ôm chặt nàng trong vòng tay rắn chắc. Anh vuốt ve nàng. Nàng hào hứng phụ hoạ cùng anh. Đột nhiên, anh nâng cằm nàng lên, nhìn thật sâu vào mắt nàng.

- Em ơi!

Nàng nhìn anh, có phần hơi căng thẳng.

- Nó đấy!

- Gì cơ anh?

- Con muỗi.

Nàng và anh cùng phá lên cười./.

3/2009

Nguyễn Khánh Linh